

Sygn. akt X GC 898/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa G. G. (1)

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda G. G. (1) kwotę 11 623,50 zł (jedenaście tysięcy sześćset dwadzieścia trzy złote 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 22 sierpnia 2015r.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 831 zł (pięć tysięcy osiemset trzydzieści jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 898/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 stycznia 2016 roku G. G. (1) wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 11.623, 50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2015 roku oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 19 czerwca 2015 roku doszło do kolizji w wyniku której samochód stanowiący własność M. H. (1) uległ uszkodzeniu. Podał, że w związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany zdecydował się zawrzeć umowę najmu pojazdu zastępczego na okres od dnia 20 czerwca 2015 roku do dnia 17 lipca 2015 roku. Podał, że łączny koszt najmu wyniósł 11.623, 50 zł przy uwzględnieniu stawki 350 zł netto za dobę, jednak w wyniku zgłoszenia szkody pozwana poinformowała, że nie znalazła podstaw do zwrotu tych kosztów wskazując, że brak jest dowodów potwierdzających zasadność zgłoszonych roszczeń.

W dniu 22 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W złożonym sprzeciwie pozwana zaskarżyła przedmioty nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W piśmie pozwana wskazała, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówiła wypłaty odszkodowania, gdyż poszkodowany miał możliwość zastąpienia uszkodzonego pojazdu innym posiadany przez niego samochodem. Niezależnie od powyższego pozwana zakwestionowała okres najmu wskazując, że technologiczny czas naprawy wynosił 6 dni roboczych oraz wysokość dobowej stawki najmu. Wskazała, że poszkodowany korzystając z rażąco drogiej oferty najmu pojazdu zastępczego przyczynił się do zwiększenia szkody.

W piśmie z dnia 7 czerwca 2016 roku powód podał, że wprawdzie poszkodowany posiadał jeszcze jeden pojazd, jednakże w chwili kolizji oraz w okresie najmu nie mógł z niego korzystać, gdyż był on uszkodzony – posiadał niesprawną jednostkę napędową. Odnosząc się do stawki najmu powód wskazał, że znajduje ona odzwierciedlenie w realiach funkcjonujących na rynku lokalnym. Powód podniósł, że okres najmu nie był zależny od poszkodowanego, a wynikał z procesu likwidacji szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 czerwca 2015 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...). Uszkodzeniu uległy lampy, zderzak, tył pojazdu.

Przedmiotowa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy - (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. i zarejestrowana pod nr (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- dokumentacja fotograficzna na płycie CD k. 72,
- zeznania świadka M. H. (1) k. 97.

Oględziny pojazdu odbyły się w dniu 1 lipca 2015 roku oraz 8 lipca 2015 roku.

Dowód:

- dokumentacja fotograficzna na płycie CD k. 72.

Pojazd zastępczy był M. H. (1) niezbędny celem dojazdów do pracy na trasie G. – S. P., prowadzenia gospodarstwa domowego oraz normalnego funkcjonowania rodziny. W tym czasie M. H. (1) posiadał inny pojazd – marki C., jednak ze względu na uszkodzenia był on niesprawny, niejezdny. M. H. (1) nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu w zastępstwie pojazdu uszkodzonego.

M. H. (1) poszukiwał ofert wynajmu pojazdu zastępczego w internecie. Po kontakcie z G. G. (1) zdecydował się skorzystać z jego usług z uwagi na rodzaj oferowanego pojazdu, rozliczenie bezgotówkowe oraz brak ograniczeń co do kilometrów, ubezpieczenia. Ubezpieczyciel sprawcy szkody nie zaproponował mu zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego.

W dniu 20 czerwca 2015 roku M. H. (1) zawarł z G. G. (1) umowę najmu pojazdu marki M. (...) CI. Strony ustaliły czynsz najmu za każdą dobę przy braku limitu kilometrów oraz kaucji na kwotę 350 zł netto. W tym samym dniu poszkodowany odebrał przedmiotowy pojazd, natomiast w dniu 17 lipca 2015 roku dokonał jego zwrotu.

W dniu 20 czerwca 2015 roku M. H. (1) (jako cedent) zawarł z G. G. (1) (jako cesjonariuszem) umowę cesji wierzytelności na mocy której przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną pojazd marki V. o nr rejestracyjnym (...)

powstała w dniu 19 czerwca 2015 roku spowodowana przez ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w zakładzie (...) o nr szkody (...).

W dniu 22 lipca 2015 roku G. G. (1) wystawił M. H. (1) fakturę VAT tytułem wynajmu pojazdu marki M. przez 27 dni przy stawce 350 zł netto za dobę na łączną kwotę 11.623, 50 zł.

Dowód:

- umowa cesji k. 10,
- oświadczenie najemcy k. 12,
- umowa najmu k. 13,
- faktura VAT k. 14,
- zeznania świadka M. H. (1) k. 98,
- przesłuchanie powoda G. G. (1) k. 99.

W dniu 22 lipca 2015 roku G. G. (1) udzielił pełnomocnictwa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do reprezentowania go względem zakładów ubezpieczeń ponoszących odpowiedzialność za szkodę zaistniałą w dniu 19 czerwca 2015 roku szkodę dotyczącą pojazdu marki V. o nr (...).

Dowód:

- pełnomocnictwo k. 11.

Pismem z dnia 22 lipca 2015 roku G. G. (1) zgłosił pozwanemu zakładowi ubezpieczeń swoje roszczenie obejmujące zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 11.623, 50 zł wzywając ubezpieczyciela do jej zapłaty.

W wiadomości mailowej z dnia 24 sierpnia 2015 roku reprezentujący G. G. (2) podmiot wskazywał, że składa skargę na przewlekłość postępowania oraz wniósł o informacje o terminie rozpatrzenia roszczeń.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2015 roku pozwany zakład ubezpieczeń poinformował, że na obecnym etapie sprawy nie jest możliwa wypłata odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego z uwagi na to, iż roszczenie to nie zostało w pełni udokumentowane.

Pismem z dnia 1 września 2015 roku złożył skargę na proces likwidacji szkody wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty kwoty 11.623, 50 zł.

W odpowiedzi, pismem z dnia 30 września 2015 roku pozwany zakład ubezpieczeń poinformował, że odmawia wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu ubezpieczyciel wskazał, że zgodnie z informacją z portalu Ubezpieczeniowego Funduszu gwarancyjnego istniała możliwość zastąpienia uszkodzonego pojazdu innym, będącym w posiadaniu poszkodowanego, pojazdem.

Dowód:

- zgłoszenie roszczenia k. 15,
- korespondencja mailowa k. 16-18,22
- pismo ubezpieczyciela k. 19, 23.
- skarga k. 20-21.

W dniu 29 września 2015 roku M. H. (1) sprzedał F. N. za kwotę 5.000 zł pojazd marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...).

Dowód:

- umowa sprzedaży k. 109

W informacji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 30 września 2015 roku dotyczącej przebiegu ubezpieczenia AC i OC w okresie od dnia 16 maja 2013 roku do dnia 30 września 2015 roku dla podmiotu M. H. (1) w metryczce OC wykazano umowy dotyczące między innymi pojazdów:

- marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 27 kwietnia 2015 roku do dnia 26 kwietnia 2016 roku,
- marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 23 września 2014 roku do dnia 22 września 2015 roku.

Dowód:

- zapytanie k. 55-66.

Pismem z dnia 3 czerwca 2016 roku Starostwo Powiatowe w P. poinformowało, że w ewidencji systemu pojazdów M. H. (2) ma zarejestrowane następujące pojazdy: marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) od dnia 27 kwietnia 2015 roku oraz marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) od dnia 23 września 2014 roku.

Dowód:

- pismo Starostwa Powiatowego k. 88.

Stawka najmu pojazdu w wypożyczalniach zależna jest od klasy pojazdu, czasu na jaki pojazd wynajęto oraz dodatkowych opcji takich jak: brak limitu kilometrów, wydania lub zwrotu pojazdu po godzinach pracy lub w dni wolne.

Dowód:

- cenniki k. 25-28,
- cenniki k. 67-71.

W załączniku do oceny technicznej pozwany zakład ubezpieczeń dokonał obliczenia technologicznego czasu naprawy pojazdu w ramach szkody nr (...) na 6 dni roboczych.

Dowód:

- załącznik do oceny technicznej k. 51.

Pojazd marki V. (...) oraz M. (...) są tożsame parametrami technicznymi i gabarytowymi, co skutkuje takimi samymi czynszami najmu. Stawka jednego dnia wynajmu pojazdu odpowiadającego pojazdowi uszkodzonemu i wynajmowanemu w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia i z wykupionym udziałem w szkodach przy zapłacie gotówkowej wynosiła w 2015 roku średnio 491, 38 zł brutto (399, 50 zł netto).

Technologiczny czas naprawy pojazdu V. (...) powinien wynosić 12 dni roboczych. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego z uwzględnieniem czynności technicznych zakładu ubezpieczeń oraz dni wolnych od pracy nie powinien przekroczyć 32 dni.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego k. 138-148,
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 169-170.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powód legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu upatrywał w zawartej z poszkodowanym M. H. (1) umowie przelewu wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.).

Wątpliwości Sądu nie budziło, iż w przedmiotowej sprawie wskutek zawartej umowy wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego należąca poszkodowanemu M. H. (1) przeszła na powoda, który tym samym stał się uprawniony do dochodzenia jej od pozwanej. Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, zgodnie z przepisem art. 513 k.c., przysługiwały natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Skuteczność dokonanej cesji nie była także kwestionowana przez pozwaną.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził odszkodowania (ściślej: uzupełnienia odszkodowania) obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie likwidacji szkody.

Podstawę prawną niniejszego powództwa, stanowią więc przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436§ 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody. Odnosząc się do zakresu odszkodowania - przy ubezpieczeniu OC - należy mieć na względzie ogólne reguły kodeksu cywilnego, w szczególności treść art. 361 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania, w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002/7-8/103). Zgodnie z zasadą kompensacji odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwana co do zasady przyjęła odpowiedzialność za szkodę z dnia 19 czerwca 2015 roku. W toku procesu kwestionując żądanie pozwu podnosiła brak zasadności najmu – wskazując, że poszkodowany posiadał inny pojazd z którego mógł korzystać w zastępstwie uszkodzonego, a nadto zakwestionowała przyjętą przez powoda stawkę oraz okres najmu.

Zauważyć należy, iż z treści odpowiedzi Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz pisma Starostwa Powiatowego w P. wynika, iż poszkodowany oprócz pojazdu który uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia z dnia 19 czerwca 2015 roku posiadał inny zarejestrowany na siebie pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Fakt ten w trakcie zeznań potwierdził również świadek M. H. (1). Podkreślenia jednak wymaga, iż w trakcie zeznań świadek wskazał również, że z uwagi na jego uszkodzenia i wiek, samochód ten był niesprawny, nie był jezdny.

Biorąc pod uwagę powyższe, ustalić należało, poszkodowany w wyniku szkody z dnia 19 czerwca 2015 roku utracił możliwość korzystania z pojazdu marki V. na czas jego naprawy, co spowodowało niemożliwość używania go do celów do których był wcześniej wykorzystywany, a więc niewątpliwie w jego majątku powstała szkoda. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany w okresie tym posiadał inny, sprawny pojazd, którego mógł używać w zastępstwie pojazdu uszkodzonego. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03) wskazał, że: „utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu”.

W przywołanym stanie faktycznym sporną pomiędzy stronami i wymagającą rozstrzygnięcia Sądu okazała się również kwestia uzasadnionego kosztu najmu pojazdu zastępczego, w tym, czy przyjęta przez powoda stawka najmu oraz okres najmu są uzasadnione w zakresie dochodzonego odszkodowania, w szczególności, czy pozostają w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą. Ustalenie okoliczności spornych, wymagało w ocenie Sądu wiadomości specjalnych, a więc zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. wezwania biegłego w celu zasięgnięcia opinii.

Biegły sądowy ustalił, że pojazd marki V. (...) oraz M. (...) są tożsame parametrami technicznymi i gabarytowymi, co skutkuje takimi samymi czynszami najmu. W konsekwencji biegły ustalił, że stawka jednego dnia wynajmu pojazdu odpowiadającego pojazdowi uszkodzonemu i wynajmowanemu w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia i z wykupionym udziałem w szkodach przy zapłacie gotówkowej w 2015 roku wynosiła średnio 491, 38 zł brutto (399, 50 zł netto). Odnosząc się do okresu najmu biegły wskazał, że technologiczny czas naprawy pojazdu V. (...) powinien wynosić 12 dni roboczych, natomiast uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego z uwzględnieniem czynności technicznych zakładu ubezpieczeń oraz dni wolnych od pracy nie powinien przekroczyć 32 dni.

Zarzuty do przedmiotowej opinii wniosła pozwana kwestionując ustalony przez biegłego okres najmu zaznaczając, że brak jest podstaw do przyjęcia, aby podmiot zajmujący się profesjonalnie dokonywaniem napraw pojazdów potrzebował 6 dni na przeprowadzenie podstawowych czynności takich jak przyjęcie i wydanie pojazdu, sprowadzenie części zamiennych oraz przeprowadzenie naprawy pojazdu. Kwestionując ustaloną przez biegłego sądowego stawkę pozwana zwróciła uwagę, że niezasadnym jest obliczanie jej w stosunku do jednego dnia najmu.

W dopuszczalnej w związku z zarzutami strony ustnej opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje ustalenia z opinii głównej. Biegły wyjaśnił, iż technologiczny czas naprawy pojazdu marki WV powinien wynosić 12 dni roboczych, podając, że przyjął okres 3 dni jako czas średni na sprowadzenie części zamiennych. Wyjaśnił, że przyjęty okres 2 dni na usunięcie zanieczyszczeń powstałych w procesie lakierniczym, kontroli jakości naprawy i ewentualne poprawki, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie dotyczy czynności ujętych w technologicznym czasie naprawy wskazanym przez producenta pojazdu. Biorąc pod uwagę daty przeprowadzonych oględzin biegły wskazał, że naprawa mogła rozpocząć się w dniu 9 lipca 2015 roku.

W ocenie Sądu, opinia biegłego, sporządzona przez osobę, która posiada fachową wiedzę i niezbędne doświadczenie w materii objętej jej przedmiotem, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte konkretnie sformułowane. Biegły opracowując opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób precyzyjny uzasadnił treść opinii, a przedstawione przez niego twierdzenia zostały powiązane z opisanym w opinii procesem rozumowania. Do zarzutów strony pozwanej biegły sądowy odniósł się wyczerpująco w złożonej opinii uzupełniającej. W konsekwencji Sąd uznał opinię za w pełni przekonującą i uczynił ją podstawą ustaleń w sprawie.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego w związku z powstałą szkodą, niewątpliwie może stanowić szkodę w majątku poszkodowanego, a w konsekwencji, ubezpieczyciel jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie odpowiadające kosztom poniesionym z tego tytułu. Jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., II CK 494/03).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, iż z dokumentacji fotograficznej dołączonej do akt sprawy wynika, iż oględziny uszkodzonego pojazdu odbyły się w dniu 1 lipca 2015 roku oraz 8 lipca 2015 roku. Przyjmując zatem za biegłym, że naprawa pojazdu mogła rozpocząć się w dniu 9 lipca 2015 roku a technologiczny czas naprawy pojazdu powinien wynosić 12 dni roboczych, uznać należało, że cały okres najmu obejmujący 27 dni był w okolicznościach sprawy uzasadniony. Zauważyć należy, iż biegły ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego jako trwający nie dłużej niż 32 dni uwzględnił zarówno czas technologiczny czas naprawy pojazdu, czynności techniczne zakładu ubezpieczeń w ramach likwidacji szkody jak i dni wolne od pracy.

Odnosząc się do stawki dobowej czynszu najmu zauważyć należy, iż wysokość stawki przyjętej przez powoda (350 zł netto) jest niższa od ustalonej przez biegłego sądowego stawki średniej dla pojazdu odpowiadającego uszkodzonemu i wynajmowanemu w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia i z wykupionym udziałem w szkodach przy zapłacie gotówkowej w 2015 roku (399, 50 zł netto). W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, iż stawka ta jest wygórowana i nie znajduje odzwierciedlenia w realiach rynkowych.

Mając na uwadze twierdzenia strony pozwanej podkreślenia również wymaga, iż jak wynika z zeznań świadka M. H. (1), poszkodowany poszukiwał ofert wynajmu pojazdu zastępczego, gdyż ubezpieczyciel sprawcy szkody nie zaproponował mu zorganizowania tego wynajmu. Ostatecznie zdecydował się skorzystać z oferty powoda z uwagi na warunki tego najmu: rodzaj oferowanego pojazdu, rozliczenie bezgotówkowe, brak ograniczeń co do kilometrów oraz ubezpieczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie 27 dni, przy uwzględnieniu stawki 350 zł netto za dobę, powiększonej o kwotę podatku VAT co łącznie daje kwotę 11.623, 50 zł.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał także na uwadze przepis art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treść przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Za podstawę swoich ustaleń Sąd przyjął również zeznania świadka M. H. (1) oraz przesłuchanie powoda G. G. (1) nie znajdując podstaw, by

odmówić im wiary. Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego, która to opinia była spójna i logiczna. Do zarzutów strony pozwanej biegły odniósł się wyczerpująco w opinii uzupełniającej.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą jest pozwana i jako taka strona zobowiązana jest do zwrócenia powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty te w łącznej kwocie 5.831 zł złożyła się opłata sądowa od pozwu – 582 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa procesowego – 4.800 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za radców prawnych) oraz kwota 432 zł tytułem wykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.